

anden ham utilregnelig Aarsag igjen blev afstediget fra sin nuværende Stilling, enten uden Pension eller uden en saa stor Pension, som kunde have tilkommet ham fra hans militære Tjeneste. Dette er en ligefrem Ansørelse af selve Pensionsloven. Dette opfattede han vistnok saaledes, at han, saalænge han stod i Stillingen derovre, ikke var istand til at faae Pension; men han antog, at deri tillige laa en Anerkjendelse af, at han, naar han var fratraadt denne Bestilling, vilde være istand til at opnaa Pension. Han fratraadte i December 1878; men paa fornyet Andragende til Ministeriet har han heller ikke senere været istand til at opnaa Pension, fordi Ministeriet gjorde gjældende, at han ikke kunde betragtes som afgaaet fra Militærtjenesten med forbeholdt Pensionsret. Jeg skal med det Samme omtale det næste Andragende, Indstillingen under Nr. 13, der findes i Betænkningen under Nr. 41, et Andragende fra forhenværende Overtsergent Chr. C. Andersen, der henvises til Krigsministeren. Der er den Forskjel mellem disse to Andragender, at Ministeriets Indgriben har været særlig fremtrædende her i dette Forhold. Vedkommende har nemlig været ansat som Overtpolitibetjent og Arrestforvarer i Nykjøbing paa Mors; men man ønskede i Virkeligheden oppe paa Mors en anden Mand end Andersen ansat. Dette har fremkaldt flere Skrivelser fra Krigsministeriet og Indenrigsministeriet, hvori det tilsidt blev Vedkommende betydet, at yderligere Lettelser end de, der hidtil vare dem tilstaaede, kunde de ikke vente, og saaledes maatte Byraadet falde tilføie og tage vedkommende Mand. Han gjør nu gjældende, at det er med Ministeriets særlige Foranstaltning, at han har opnaaet denne Bestilling, at han altsaa maa antages at have Ret til at bevare og Ret til at have og nyde sin Pension, og efter hvad der, som sagt, foreligger i Andragendet, synes det jo ogsaa ganske vist, at Ministeriets Fremtræden har været ikke liben, idet Byraadet i Virkeligheden ønskede en anden Mand ansat, men maatte tage imod denne. Der er ganske vist det at bemærke ved den anden Mand, at han ikke hørte til disse Folk, som kunne søge den Slags Bestillinger, og det gjør jo ganske vist en Forandring i den Henseende. Smidlertid tror jeg neppe, at der kan være Tvivl om, at juridisk har Finantsministeriet aabenbart Ret i sin Afgjørelse; men det er yderst uheldigt og kjæbeligt for Vedkommende, at selve Autoriteterne tilbøls i den Henseende staa i den selvsamme Formening som de, hvad der ogsaa fremgaar af Svaret fra Krigsministeriet, der har været af den samme Opfattelse, som selve den Vedkommende, at han i ethvert Tilfælde maatte have bevaret sin Pensionsret. Han havde paa samme Maade som den Anden søgt Embedet gennem Bataillon, Brigaden, Generalkommandoen og Krigsministeriet, og ad samme ordinære Vej har han faaet sit Svar tilbage. Dernæst

var han kun kort Tid ansat beroppe paa Grund af en Benskade, som han havde faaet. Det traf nemlig saalænge ud med disse Forhandlinger, at han var i den Tro, at han ikke sit Embedet og fuldstændig havde opgivet det, og i Virkeligheden ønskede han ogsaa, at det var faldet helt bort, thi han havde da været istand til at træde frem for en Kassationskommission, blive afstediget og faae sin fulde Pension. Smidlertid kom der Svar tilbage, at han var bleven ansat, og han fandt det nu upassende at trække sig tilbage og tog imod Madsen, men var der, som sagt, kun i kort Tid, da han paa Grund af sin Svagelighed maatte fratræde Bestillingen. Nu skalde man ganske vist synes, at det kunde være i høi Grad billigt, at denne Mand kom til at nyde Pension, selv om han ikke har juridisk Ret dertil. Derom dreier Spørgsmaalet sig ikke her; i den Henseende tror jeg personlig, at Finantsministeren har Loven paa sin Side; kun kan man beklage, at der ikke er mere Almenbekjendtskab tilstede i saa Henseende. Det mest Mærkelige er nu, at den Vedkommende har faaet særlig Ansættelse som Sygefergent ved Garnisonshospitalet, og disse Poster have den Mærkelighed, at de kun ere for pensionerede Underofficerer, hvis Pension afdrages fra deres Løn. Man maa indrømme, at det er en meget ugunstig Stilling; Pension faar han ikke, men han faar en Stilling ved Garnisonshospitalet, hvor man afdrager fra hans Løn den Pension, som han ikke faar. Selv om Loven fuldstændig staaar paa Ministerens Side, maa man dog sige, at det er en i høieste Grad uheldig Stilling for en Mand at komme i. Jeg antager ikke, at der kan være Tvivl om, at her i den Henseende er god Grund til at henvise baade det foregaaende og det sidste Andragende til den ærede Krigsminister, og jeg skal tillade mig at tilføie, at man meget maa ønske, at det paa en eller anden Maade blev Vedkommende bekyndt, hvad Forholdet virkelig er, fordi det er en yderst uheldig Stilling at komme i. Det synes dog at være vanstelig, fordi Krigsministeriet synes fuldtud at have delt de Vedkommendes Opfattelse med Hensyn til Bevarelsen af Pensionsret og Hævelsen af deres Pension. Da jeg, som sagt, antager, at Alle ville være enige om, at det er en yderst uheldig Stilling, som vi paa alle Maader maa være enige om at bringe de Vedkommende ud af, skal jeg foreløbig ikke udtale mig nærmere derom, men vente, indtil der bliver sagt noget Særligt derimod.

Jeg kommer nu til Indstillingen under Nr. 14 angaaende Andragende fra Møller Peder Hansen og Gaardeier Johan S. Clausen af Borgnæs paa Årsg, som et Mindretal foreslaar henviset til Indenrigsministeren. Andragendet findes i Betænkningen under Nr. 42. Det er et af disse Andragender, som ere Thinget bekyndte fra ældre Tid af, og som jeg kun kort skal udtale mig om. Det er, som sagt, kun et Mindretal i Udvalget,